

endelig ikke lade sig skræmme; dersom de vilde gøre ham den Ære at lægge Ledelsen i hans Haand og betro ham at gøre de forskellige Indkøb, skulde han love dem, at Udgifterne ikke kom til at overstige nogle faa hundrede Kroner. Han vidste jo nok, at Skibberupperne i de senere Aar havde unddraget ham deres Tillid; men han ønskede at benytte denne Lejlighed til at vise, at de havde taget fejl af ham, og at baade han og hans Kone var deres sande og uegennyttige Venner, — en Udtalelse, hvortil Fru Villing sluttede sig ved at lægge sin Haand blidt paa Elses Arm og betragte hende med et Blik fuldt af trofast Hengivenhed.

Dagen efter talte Else endnu en Gang med sin Datter om Sagen, hvorefter Hansine faldt tilføje og lod Moderen raade.

Villing havde nu virkelig haft Ret. Der var overalt i Sognet en voksende Trang til ved denne Lejlighed at hædre Emanuel, som ved sit milde Væsen, sin Lige-fremhed og sin altid redbonne Vilje til at imødekomme alles Ønsker efterhaanden havde indtaget endog Vejlby-bønderne, saa disse hver Søndag fyldte Kirken indtil sidste Plads. Selv en Mand som Sogneraadsformand Jensen begyndte at gøre ham ærefulde Tilnærmelser, og Dyrlæge Aggerbølle havde allerede for længe siden erklæret ham for at være en herlig ung Mand og „en Satans dejlig Prædikant“.

Men eet Menneske var der dog, der endnu ikke havde ladet sig formilde. Det var Maren Smeds, — den lille hæslige Kone, der i sin Tid optraadte ved Emanuels første Møde i Forsamlingshuset. Hendes Livshistorie var i korte Træk følgende:

Paa Grund af, at hun i sin Ungdom havde tjent som Køkkenpige paa en Herregaard, var hun i lange Tider bleven benyttet som Kogekone ved alle Egnens større Gilder, indtil den Beskæmmelse overgik hende, at hun kom for Skade at brandsvide Grøden ved en stor Barselfærd, hvor henved hundrede af Egnens Mænd